

Sygn. akt VI Ka 448/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Michał Chojnowski

Sędziowie: SO Małgorzata Bańkowska

SO Maciej Schulz (spr.)

protokolant: p.o. protokolant sądowy Agnieszka Karpińska

przy udziale prokuratora Teresy Pakieły

po rozpoznaniu dnia 25 października 2016 r. w Warszawie

sprawy T. M. syna S. i F. z domu O., ur. (...) w G.

oskarżonego o przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

z dnia 21 grudnia 2015 r. sygn. akt II K 349/15

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. N. kwotę 516,60 zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w instancji odwoławczej wraz z podatkiem VAT.

SSO Michał Chojnowski SSO Małgorzata Bańkowska SSO Maciej Schulz

Sygn. akt VI Ka 448/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim wyrokiem z dnia 21 grudnia 2015 roku, II K 349/15 uznał, że oskarżony T. M. w ramach zarzucanego mu czynu dopuścił się popełnienia czynu z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i ustalił, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie przeciwko T. M. na okres wynoszący rok próby; na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 3 k.k. i art. 72 § 1 pkt 2 k.p.k. zobowiązał oskarżonego do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonego D. C.; przyznał adw. P. N. z sum Skarbu Państwa kwotę 885,60 zł za pomocą prawną udzieloną z urzędu w tym kwotę 165,60 zł tytułem podatku od towarów i usług; na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie przejął je w całości na rzecz Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od

popelnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja zasługiwała na uwzględnienie w części wniosku dotyczącego uniewinnienia oskarżonego od popelnienia zarzucanego mu czynu. Niniejsze rozważania rozpocząć należy od samej kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu – art. 222 § 1 k.k. Przedmiotem tego przestępstwa jest funkcjonariusz publiczny, którego nietykalność cielesna została naruszona w związku z wykonywaniem przez niego czynności służbowych. Naruszenie to – działanie sprawcy – musi cechować umyślność. W realiach niniejszej sprawy dowody zebrane w sprawie uniemożliwiają przypisanie oskarżonemu działania umyślnego.

Oskarżony od początku postępowania nie przyznawał się do popelnienia zarzucanego mu czynu, dodać należy, że nie wyrażał się w sposób krytyczny na temat zachowania funkcjonariusza. Zaznaczał, iż on sam nie został uderzony przez policjanta. W wyjaśnieniach wskazywał na kopanie wyłącznie w drabinę, co potwierdzają relacje pozostałych osób.

Obrońca oskarżonego przedstawiając argumentację na poparcie wniosku o uniewinnienie podkreślał, że oskarżony kopał w drabinę mając na celu jej odepchnięcie i uniemożliwienie dostępu do swojej osoby. Żadna z pozostałych osób będących na miejscu zdarzenia nie widziała momentu uderzenia funkcjonariusza przez oskarżonego. Zarówno żona oskarżonego jak i drugi funkcjonariusz biorący udział w interwencji powzięli wiedzę o kopnięciu pokrzywdzonego od niego samego. Zwrócił się on bowiem do nich oświadczając, że został kopnięty w głowę. Przebieg zdarzeń niewątpliwie był dynamiczny, z perspektywy świadków oskarżony był pobudzony, agresywny i wymachiwał nogami w kierunku drabiny. Brat oskarżonego w zeznaniach złożonych na etapie postępowania przygotowawczego opisywał zły stan w jakim znajdował się oskarżony w chwili zdarzenia. Wskazywał na bladość i cieknącą z ust pianę. Co więcej, biegli wydający opinię na temat stanu psychicznego oskarżonego, wskazali we wnioskach, iż w chwili popelnienia czynu miał on ograniczoną poczytalność w stopniu znacznym. Brak jest tym samym podstaw aby sądzić, iż zamiarem oskarżonego było uderzenie funkcjonariusza. W sposób chaotyczny celując w drabinę mógł naruszyć nietykalność cielesną funkcjonariusza.

Kluczowe w niniejszej sprawie są zeznania samego pokrzywdzonego złożone na etapie postępowania przygotowawczego. D. C. opisując przebieg zdarzenia wskazał, że został kopnięty przez oskarżonego w głowę w okolicy ucha. Uwagę Sądu Okręgowego zwróciło jednak wahanie pokrzywdzonego odnośnie celowości naruszenia jego nietykalności cielesnej. Wprost bowiem wskazał, że nie wie czy oskarżony kopnął go celowo czy chciał jedynie kopnąć w drabinę. Stwierdzenie to w obliczu pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego stanowi w ocenie Sądu Okręgowego okoliczność uzasadniającą uniewinnienie oskarżonego. Zwrócić przy tym należy ponownie uwagę, iż znamię podmiotowe czynu z art. 222 § 1 k.k. stanowi umyślność. Opisane przez wszystkich uczestników zdarzenia nadpobudliwe zachowanie oskarżonego, podejmowane próby utrudnienia funkcjonariuszowi wejścia po drabinie poprzez uderzanie w nią, a zwłaszcza niepewność samego pokrzywdzonego co do faktycznego zamiaru towarzyszącego oskarżonemu w chwili zdarzenia jednoznacznie wskazują, iż nie sposób przypisać działaniu oskarżonego charakteru umyślności. Co z kolei wyklucza możliwość przypisania mu popelnienia czynu naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariusza Policji.

Kierując się zatem powyższymi okolicznościami, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił oskarżonego od popelnienia zarzucanego mu czynu wobec braku faktycznych podstaw do uznania, iż oskarżony chciał kopnąć pokrzywdzonego czy też godził się na taką ewentualność.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.